

Φίλιππος Φιλίππου

Η Ελεάννα
στο Νησί των Πεταλούδων

Συλλογή
σπουργιτάκια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

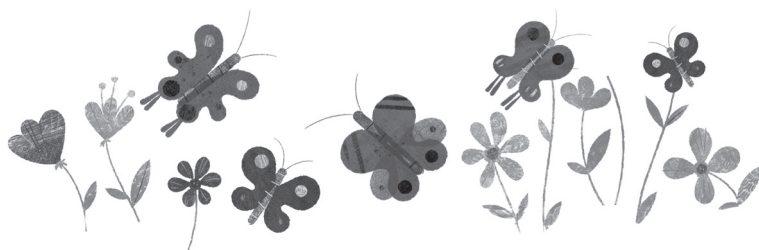
Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ γεννήθηκε στην Κέρκυρα τον Δεκέμβριο του 1948. Από το 1968 ως το 1982, με μικρά ή μεγάλα διαλείμματα, ταξίδεψε ως μηχανικός σε ποντοπόρα πλοία. Έχει εκδώσει μαρτυρίες, μελέτες, βιογραφίες, μυθιστορήματα. Δύο από τα βιβλία του αναφέρονται στη ζωή των ανθρώπων της θάλασσας: το αφήγημα *Οι εραστές της θάλασσας* ή *Το βιβλίο του άγνωστου ναύτη* και η μελέτη *Ο πολιτικός Νίκος Καββαδίας*. Το πρώτο του βιβλίο για παιδιά, *Οι περιπέτειες της Ελεάννας στη θάλασσα*, εκδόθηκε το 2014 και τιμήθηκε με το βραβείο του Κύκλου Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου. Το 2018 ακολούθησε το δεύτερο, *Η Ελεάννα στο Νησί της Ευτυχίας*. Διηγήματα και κείμενά του έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, της Κέρκυρας, της Λευκωσίας και της Κωνσταντινούπολης. Ζει στην Αθήνα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Η Ελεάννα στο Νησί των Πεταλούδων

4 παιδικές ιστορίες

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΜΥΡΤΩ ΔΕΛΗΒΟΡΙΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Σπουργιτάκια – 145

Φίλιππος Φιλίππου, *Η Ελεάννα στο Νησί των Πεταλούδων*

Εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Μαρία Σεβαστιάδου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Εκτύπωση: Νέα Γραφή

Copyright® για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), Αθήνα, 2020

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Φίλιππος Φιλίππου, Αθήνα, 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2020

ΚΕΤ Γ923 ΚΕΠ 534/20

ISBN 978-960-16-8721-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

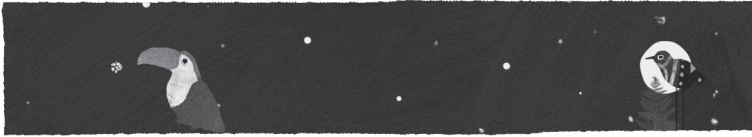
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Περιεχόμενα

1) Η Ελεάννα στο Μαγεμένο Δάσος.	9
2) Η Ελεάννα και ο κροταλίας.	34
3) Η Ελεάννα και οι χρυσοθήρες	55
4) Η Ελεάννα στο Νησί των Πεταλούδων	77

Η Ελεάννα στο Μαγεμένο Δάσος

Η ΕΛΕΑΝΝΑ ΗΤΑΝ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ και ταξίδευε σε διάφορα λιμάνια με τα καράβια όπου ο μπαμπάς της, ο κύριος Ευγένιος, ήταν καπετάνιος. Μαζί τους ταξίδευε και η μαμά της, η κυρία Ευγενία. Η Ελεάννα είχε ταξιδέψει με τρία καράβια: ένα κόκκινο που λεγόταν «Οδυσσέας», ένα πράσινο που λεγόταν «Αλέξανδρος» κι ένα άσπρο που λεγόταν «Περικλής». Στα καράβια αυτά, εγώ, που λέγομαι Τάκης, ήμουν μάγειρας.

Ο «Περικλής» βρισκόταν στη Βραζιλία, στον μεγάλο ποταμό Αμαζόνιο, και είχε φορτώσει στα αμπάρια του τσουβάλια με κακάο, που τα μετέφερε στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής. Προτού το καράβι αναχωρήσει από τη Βραζιλία, κατέβηκαν από αυτό ο παράξενος τροφαντός πιλότος και η κόρη του, η Ζοάνα, που έζησαν ένα διάστημα μαζί μας. Πήραν τις βαλίτσες τους για να πάνε σε άλλο καράβι.

Φτάνοντας στην Αργεντινή, μάθαμε πως η εταιρεία που είχε τον «Περικλή» αποφάσισε να μπαρκάρουμε με άλλο καράβι. Έτσι, εμείς οι ναυτικοί κατε-

βήκαμε στο λιμάνι με τα πράγματά μας. Μαζί μας ήταν τα ζώα με τα οποία είχαμε γίνει φίλοι: ο παπαγάλος, η γάτα, ο σκύλος, η γαλοπούλα, η χελώνα και οι δύο μαϊμούδες.

Η κυρία Ευγενία είχε στη βαλίτσα της το βιολί με το οποίο μάθαινε στην Ελεάννα να παίζει. Με το ίδιο βιολί, η Ελεάννα μάθαινε μουσική στις μαϊμούδες.

Το καινούριο καράβι ήταν μικρότερο, είχε χρώμα ροζ και το έλεγαν «Σωκράτη».

Στο Μπουένος Άιρες, μας αποχαιρέτησαν τα δύο Κινεζάκια που ταξίδευαν μαζί μας, η Λι και ο Χο. Οι γονείς τους ήθελαν να μείνουν στη στεριά, καθώς είχαν κουραστεί τόσο καιρό στη θάλασσα. Στην Αργεντινή θα πήγαιναν να δουλέψουν σε κινεζικές επιχειρήσεις και σε κινεζικά μαγαζιά. Έτσι, πήραν κι αυτοί τα πράγματά τους κι έφυγαν από το καράβι.

Ένα πρωί, το ροζ καράβι μας, ο «Σωκράτης», ξεκίνησε για ένα καινούριο ταξίδι στη Βραζιλία. Θα έπλεε κι εκείνο στον ποταμό Αμαζόνιο. Αυτή τη φορά δεν πήγαμε στα ίδια λιμάνια, αλλά σε διαφορετικά. Ο Αμαζόνιος μας άρεσε πολύ, ήμασταν όλοι χαρούμενοι που θα ξαναβλέπαμε τα πράσινα νερά του. Πιο χαρούμενη απ' όλους ήταν η Ελεάννα, που θυμόταν καλά πόσο ωραίο ήταν το προηγούμενο ταξίδι μας στον ποταμό.

«Γιούπι!» φώναξε και χτύπησε παλαμάκια με τα χέρια της.

«Γιούπι!» φώναξε και ο παπαγάλος, που ζούσε ελεύθερος στην καμπίνα του καπετάνιου και κοιμόταν σ' ένα σιδερένιο κλουβί.

Το μεσημέρι φτάσαμε στο πρώτο λιμάνι του ταξιδιού μας. Λεγόταν Καλάμα και ήταν χτισμένο στην όχθη του Αμαζόνιου. Προτού ο «Σωκράτης» ρίξει άγκυρα, ήρθε μια λάντζα που έφερε τον καινούριο πιλότο, ο οποίος θα βοηθούσε τον καπετάνιο να οδηγήσει το καράβι μας στο ποτάμι. Ο Αμαζόνιος είχε πολλές στροφές, και το ταξίδι θα ήταν δύσκολο για όλους μας.

Ο καινούριος πιλότος ήξερε καλά την περιοχή. Ήταν τεράστιος, παχύς και ψηλός, είχε μεγάλο κεφάλι, μεγάλα χέρια, μεγάλα μάτια, μεγάλα αυτιά και μεγάλη μύτη. Φορούσε άσπρο πουκάμισο, άσπρες κάλτσες, άσπρο παντελόνι, άσπρο καπέλο και άσπρα παπούτσια. Στο χέρι του κρατούσε μια ωραία άσπρη βαλίτσα, με ένα κόκκινο γαρίφαλο ζωγραφισμένο στη μια πλευρά της.

«Ποπό, τι ψηλός άνθρωπος!» μου είπε η Ελεάννα έκπληκτη.

Μαζί με τον πιλότο ήρθε και ο γιος του, που λεγόταν Ζόρζε. Ο Ζόρζε ήταν έξι χρονών και φορούσε κι αυτός άσπρα ρούχα, όπως ο μπαμπάς του. Μόνο το σκουφάκι του ήταν πράσινο. Ο μπαμπάς του τον πήγαινε στα καράβια που έμπαιναν στον Αμαζόνιο για να γνωρίσει καινούρια μέρη. Ο πιλότος έγινε φίλος

με τον καπετάνιο, τον κύριο Ευγένιο, και ο Ζόρζε έπιασε φιλίες με τα παιδιά που ζούσαν στο καράβι.

«Φαίνεται καλό παιδί!» μου είπε η Ελεάννα.

«Θα γίνετε φίλοι» της αποκρίθηκα.

Την επόμενη μέρα, στις οχτώ το πρωί, το καράβι έδεσε τους κάβους του στην αποβάθρα του Καλάμα, και οι εργάτες του λιμανιού άρχισαν να φορτώνουν στα αμπάρια σακιά με κακάο. Ο ήλιος ξεκινούσε την πορεία του στον ουρανό. Από το ποτάμι ερχόταν η δροσιά του νερού που κυλούσε ανάμεσα στις όχθες του. Όλοι στο καράβι είχαμε ξεπνήσει, είχαμε ντυθεί και βρισκόμασταν στις δουλειές μας.

Ο καπετάνιος ήταν στη γέφυρα μαζί με τον γραμματικό, ο λοστρόμος και οι ναύτες βρίσκονταν στην πλώρη και στην πρύμη και οι μηχανικοί στο μηχανοστάσιο. Ο Νικόλας, ο κοντούλης και χοντρούλης ασυρματιστής, βρισκόταν στην καμπίνα του μπροστά στον ασύρματο κι έγραφε ποιήματα σε λευκές κόλεις χαρτί.

Εγώ, ο μάγειρας του καραβιού, που με λένε Τάκη, βρισκόμουν στην κουζίνα και ετοίμαζα τα φαγητά στις κατσαρόλες. Βοηθοί μου ήταν ο Πίκο και η Χουχού, τα δύο αδέρφια από την Αφρική. Εκείνη τη μέρα θα μαγείρευα μακαρόνια με μανιτάρια και σάλτσα. Για σαλάτα είχαμε στην αποθήκη ντομάτες, αγγούρια, κρεμμύδια και πιπεριές. Τη μακαρονάδα θα τη σέρβιρε στην τραπεζαρία ο Χαλίλ το καμαροτάκι, ένας δεκαπεντάχρονος μουσουλμάνος.

Η Ελεάννα είχε ξυπνήσει νωρίς και ήρθε να μου ζητήσει να της φτιάξω ένα γλυκό.

«Τάκη, σήμερα θέλω να φάω γαλακτομπούρεκο» μου είπε.

«Δεν προλαβαίνω, Ελεάννα. Έχω πολλή δουλειά. Πρέπει να παραλάβω τα τρόφιμα από τον μανάβη».

«Πότε θα έρθει ο μανάβης;»

«Σε λίγο. Μπορείς να φας μπακλαβά, που έχουμε στο ψυγείο».

«Τάκη, σε παρακαλώ, κάνε μου αυτή τη χάρη... Δε θέλω μπακλαβά. Θέλω γαλακτομπούρεκο!»

«Πρέπει να κάνεις υπομονή, Ελεάννα...» της αποκρίθηκα.

«Εντάξει, θα κάνω» μου είπε.

Εκείνη τη στιγμή μπήκαν στην κουζίνα η άσπρη γάτα και ο μαύρος σκύλος του καραβιού. Έκαναν βόλτες εδώ κι εκεί, στην πλώρη, στην πρύμη και στο κατάστρωμα. Όλα τα ζώα που ζούσαν στο καράβι είχαν ξυπνήσει και βρίσκονταν στη θέση τους. Η Λούλα η γαλοπούλα ήταν στην καμπίνα του λοστρόμου, ο παπαγάλος στην καμπίνα της Ελεάννας, η χελώνα στην καμπίνα με τον Πίκο και την αδερφή του, τη Χουχού. Οι δύο μαϊμούδες ζούσαν χωριστά. Η μια, η Κάρμεν, έμενε στην καμπίνα μου, ενώ η άλλη, η Βερενίκη, στην καμπίνα της Ελεάννας.

Κάποια στιγμή, ο Νικόλας ο ασυρματιστής είδε από το φινιστρίνι του τη Χουχού να τρέχει στο κατά-

στρωμα και πίσω της να πηγαίνει αργά αργά η χελώνα της. Πήρε μολύβι και χαρτί κι έγραψε ένα καινούριο ποίημα.

*Μια χελώνα περπατάει
στον πελάγου τον αφρό,
τηνε πιάνω απ' την ουρά
και αρχίζουμε χορό.*

Τα δύο κορίτσια, η Ελεάννα η Ελληνίδα και η Χουχού η Αφρικανή, μόλις έφαγαν το πρόγευμά τους στην τραπεζαρία, πήγαν να καλημερίσουν τον παπαγάλο, ο οποίος ήταν το μοναδικό ζώο που μιλούσε. Μαζί τους πήγαν ο Ζόρζε ο Βραζιλιάνος και ο Πίκο ο Αφρικανός.

Η Ελεάννα πλησίασε τον παπαγάλο, που βρισκόταν στο κλουβί του, και του είπε:

«Καλημέρα, αγαπητέ παπαγάλε!».

Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του ψηλά και αποκρίθηκε:

«Καλημέρα, καλημέρα!».

Ο Ζόρζε, ο γιος του πιλότου, τον καλημέρισε στη γλώσσα του, τα πορτογαλικά, και πλησίασε το κλουβί του για να τον χαϊδέψει. Τότε ο παπαγάλος φώναξε:

«Φαΐ, φαΐ!».

Η Χουχού τον πλησίασε κρατώντας μια φρυγανιά, αλλά ο παπαγάλος θύμωσε και της είπε:

«Φύγε, φύγε!».

Ο παπαγάλος ήταν καλοφαγάς, του άρεσε το ταχίνι και οι ηλιόσποροι. Η Ελεάννα δεν του πρόσφερε τα φαγητά που του άρεσαν, επειδή είχαν τελειώσει. Κατέβηκε, λοιπόν, στην κουζίνα και της έδωσε καλαμπόκι για να τον ταΐσει. Εκείνος, όμως, το έφτυσε, και η Ελεάννα ξαναγύρισε στην κουζίνα λυπημένη.

«Δεν το τρώει...» μου είπε.

Τότε πήρα μια χούφτα σταφίδες και ανέβηκα μαζί της στην καμπίνα του καπετάνιου, για να τον ταΐσω και να τον γλυκάνω. Τον πλησίασα κι έβαλα τις σταφίδες μέσα στο κλουβί του. Εκείνος πήρε με το ράμφος του μια σταφίδα, την κατάπιε και μουρμούρισε:

«Χάλια, χάλια...».

Ο παπαγάλος ήταν παραπονιάρης. Δεν ήξερα τι να του δώσω να φάει, ήμουν μπερδεμένος. Κατέβηκα πάλι στην κουζίνα, άνοιξα τα ντουλάπια και βρήκα κάτι αράπικα φιστίκια. Μετά επέστρεψα στην καμπίνα του καπετάνιου. Η Ελεάννα καθόταν θλιμμένη σε μια γωνιά, επειδή ο παπαγάλος ήταν πολύ απαιτητικός και δεν έτρωγε τίποτα. Δίπλα της καθόταν η Χουχού, που προσπαθούσε να την παρηγορήσει με γλυκά λόγια:

«Δεν πρέπει να στεναχωριέσαι...» της έλεγε.

Έβαλα τα φιστίκια στο κλουβί και περίμενα. Ο παπαγάλος πήρε ένα φιστίκι, το κατάπιε και ύστερα άρχισε να χοροπηδάει.